

В. „Законност“

ще излиза два пъти в седмицата:
вЪ ЧЕТВЪРТЪКЪ И НЕДѢЛЯ.

ЦѢНАТА МУ Е:

За година 9 лева
„ 6 мѣсеци 5 „
„ 3 „ 3 „
„ 1 „ 1 „

За въ странство:

се прибавятъ пощенскитѣ разноски.

ЕДИНЪ БРОЙ 10 СТ.

ЗАКОННОСТЪ

ГЛАВЕНЪ И ОТГОВОРЕНЪ РЕДАКТОРЪ:

ИВАНЪ БѢЛИНОВЪ.

Спомоществованията

почнуватъ отъ началото на всѣки мѣсецъ

Писма, рѣкописи и пари се испращатъ до Редакцията въ Руссе.

За частни обявления се плаща:

По 2 ст. на дума на първата страница и по 1 ст.—на четвъртата.

ЕДИНЪ БРОЙ 10 СТ.

Поради прѣдстоящитѣ на 17 того законодателни избори, слѣдующия брой на вѣстника ни не ще може да излѣзе въ Недѣля.

Иванъ БѢлиновъ

и

Илия Паликрушевъ

Почватъ да адвокатствуватъ задружно въ гр. Руссе

и приематъ да водятъ всѣкакви дѣла прѣдъ всичкитѣ сѣдилища въ Княжеството.

Писалището имъ се намѣрва на улица Александровска, близо до аптеката на Фр. Вотчъ, срѣщу градската градина.

Обръщаме вниманието на почитаемата публика изобщо, както и специално на г. г. руссенскитѣ търговци, банкери и фабриканти, а тъй също и на административнитѣ и сѣдебни учреждения въ града, върху ефтенитѣ на нашитѣ такси за обявления. Низката цѣна, която сме назначили за помѣщение на подобенъ родъ публикации, както на първата, тъй и на послѣдната страница на вѣстника си, ни даватъ право да мислимъ, че лицата и учрежденията, къмъ които се обръщаме съ настоящето си, ще ни почетатъ съ своето внимание.

Българска Дрѣхарница СТ. Р. ПАПАРИНОВЪ, РУССЕ.

За прѣдстоящия сезонъ, дрѣхарницата е снабдена съ най-модерни и добри палтони и менчикове, палтони съ астраганени яки, палтони съ бибелови яки, дълги шеячени палтони съ и безъ пелерини. При най-ефтени цѣни, дрѣхарницата моли за благосклонно ползване.

Руссе, 13 Ноемврий 1896 год.

Останаха още два дена до като българскитѣ избиратели бждатъ повикани на урнитѣ да даждъ своя гласъ за бждящи народни прѣдставители. Само два дни ни дѣлятъ отъ 17 Ноемврий, когато волята на българскитѣ избиратели ще трѣбва да рѣши сѣдбата на г. Стоиловото правителство.

Съзнаватъ ли българскитѣ граждани всичката важностъ, всякото сѣдбоносно значение на дѣния 17 Ноемврий? Надѣмъ се — че да! И тази наша надежда почива върху факта, гдѣто на едно чистно събрание отъ наши съграждане, свикано миналий Петъкъ въ „Циркъ Националъ“, значителна частъ отъ населението на града посрѣшна съ вѣсторгъ рѣшитѣ на нѣколко души оппозиционни оратори, които обясниха значението на прѣдстоящитѣ избори и ролята, която има да играе въ тѣхъ свободно изказаната народна воля. Членовѣтъ на събранието, проникнати дълбоко отъ идеята, че сега или никога е случая да докажатъ своитѣ върховни права, като взематъ всеобщо участие въ изборитѣ, единогласно рѣшиха да се притекатъ на урнитѣ и по единъ тихъ, спокоенъ и миренъ начинъ да упражнятъ освѣтеното отъ законитѣ тѣхно право за гласуване.

Въ то за огношение ний сме прочее, съвършенно спокойни. Ний мислимъ, че голѣмата важностъ и сѣдбононото значение на прѣдстоящитѣ избори сѣ дъл-

боко проникнали въ съзнанието на народнитѣ маси. Увѣрени сме, че двѣ и половина-годишното управление на г. Стоилова бѣ съвършено достатъчно да се убѣдимъ до единъ въ всичката негова несъстоятелностъ, и да се помжчимъ да му туримъ край чрѣзъ единственото легално и освѣтено отъ конституцията срѣдство—изборитѣ. Дотѣгна на българскитѣ граждани дволичната политика на правителството. Пагубната посока на неговото финансово управление, държавното разсипничество, което то възведе въ система, тайнствеността и мрака, съ които то покрива всичкитѣ свои дѣйствия, произвола и насилията, които то употреби при прѣдшеседующитѣ законодателни и общински избори, — всичкитѣ тѣзи работи успѣха до толкова да възбудятъ общественното мнѣние срѣщу кабинета на г. Стоилова, щото рѣдко остана гражданинъ, който да не съзнава, че врѣмето за турение край на такова едно управление е вече настъпило, и че 17 Ноемврий е дѣния на окончателна „расплата“.

Трѣбва да признаемъ, обаче, че само съзнание то на гражданинѣ не е достатъчно за една сполучлива борба съ правителството. Безусловно трѣбно е, да имъ се дадъ и гарантираната тѣмъ отъ конституцията свобода на изборитѣ, безъ която свобода това съзнание не може да дѣде желаемия практически резултатъ. Ние не си правимъ илюзии, спорѣдъ които сме казвали не веднажъ. Уморени отъ 10-годишни борби, не съ привърженицитѣ на правителството, а съ неговата полиция, шайки, метачи и пожарникари, българскитѣ граждани не тъй лесно ще се рѣшатъ и тоя пътъ да упражнятъ своето свѣщено право на гласуване, когато знаятъ, че на изборното мѣсто тѣ ще срѣщнатъ всичкитѣ органи на публичната властъ, приготвени да посѣгнатъ и насилатъ избирателитѣ по единъ най възмутителенъ начинъ. При такива условия, всѣки ще разбере, колко мъчна е прѣдстоящата борба. Ето защо, повтаряме, свободата на изборитѣ, тъй както тя е освѣтена отъ основнитѣ закони на държавата, трѣбва да се даде на българскитѣ избиратели въ всичката нейна пълнота. Ний имаме толкова по-вече право да изискваме това отъ правителството, защото сега то нѣма вече прѣдидишната възможностъ да крие своитѣ произволи задъ гърба на когото и да е, а е длъжно да ни обезпечи тая свобода, тъй тържествено обѣщана намъ отъ висотата на Трона.

Но ще даде ли правителството прокламираната и задължителна за него свобода на изборитѣ?

Ний се съмнѣваме.

Трѣскавата дѣятелностъ, която органиѣ на властѣта развиватъ да обезпечатъ сполуката на правителственитѣ кандидати, размърдването на цѣлия административенъ персоналъ изъ всичкитѣ кюшета и краища на България да заплашва и насилва българскитѣ избиратели, които биха се осмѣлили да гласуватъ за оппозицията, обиколкитѣ на министритѣ, които сѣ се разнавали на всѣкадѣ отъ единъ мѣсецъ нисамъ, да обѣщаватъ „златни планини“ на правителственитѣ привърженици и да застрашаватъ съ разоряване и разсипване оппозиционеритѣ, — всичкитѣ тѣзи, и цѣлъ рѣдъ други тѣмъ подобни мѣрки, които не е тукъ мѣстото да изброяваме, доказватъ по единъ най нагледенъ начинъ, че не само никаква свобода на изборитѣ не ще бжде дадена, ами че, напротивъ, правителството ще направи всички усилия, произволи и золумуци, за да си обезпечи сполуката и да разбие въ „прахъ и пухъ“ омразната оппозиция. Г-да министритѣ иматъ наивноста да вѣрватъ, че за да могатъ да се държатъ на властъ, тѣмъ е достатъчно да си скърпятъ едно какво годѣ мнозинство въ бждящата камара, което да вотира и одобри всичкитѣ тѣхни разпорѣждания и дѣйствия.

Г-нъ Стоиловъ забравя, че подобни мнозинства, съставени не вслѣдствие свободно изразената народна воля, а вслѣдствие произволитѣ и наси-

литѣ на властѣта, не сѣ въ състояние да даждъ потребната нравствена сила на едно правителство, което не се ползува съ народното довѣрие. И Стамболовъ на 18 Май 94 г. имаше мнозинство въ камарата, не трѣбваше той да падне, за да се види колко искусствено и фалшиво е било това мнозинство, колко малко е изразявало то дѣйствителната народна воля и колко малко можа да му помогне да удържи властѣта противъ желанието на народа.

Ний имаме случай да спомѣнемъ на сѣщото това мѣсто въ единъ отъ миналитѣ броеве на вѣстника си, че насилията, които властѣта се готви да упражни върху избирателнитѣ права на гражданѣтъ, сѣ опасни само тогава, когато послѣднитѣ не се явяватъ на урнитѣ въ количества достатъчно многобройни и внушителни, щото да се *наложатъ* на органиѣтъ на властѣта и да имъ възпрѣпятъ да направятъ какви годѣ произволи. Надѣмъ се, че избирателитѣ отъ нашия градъ и околия разбиратъ тая проста истина и, съ своето всеобщо присѣствие на изборното мѣсто на 17 того, ще сумѣятъ да се оградятъ отъ всѣкакви насилия и ще могатъ свободно да искажатъ своята суверенна воля.

Но, ако въпрѣки нашитѣ очаквания това не стане, и полицията успѣе съ познатитѣ свои срѣдства, да *натрѣпи* на населението кандидатитѣ на властѣта, ние нѣколко не ще се обезкуражиме, защото въ такъвъ случай, ако *материалната* побѣда остане на страна на правителството, то *нравствената* — сигурно ще бжде наша.

А за сега намъ и това е достатъчно.

Изъ едно приятелско писмо отъ Видинъ извличаме слѣднитѣ хубави и остроумни мисли, които, въ навечерието на прѣдстоящитѣ законодателни избори, добиватъ особито значение.

„Облѣгнато ли е едно правителство на народното довѣрие, черпи ли то своята мощъ и сила въ народната воля, то никога нѣма да се плаши отъ тази послѣдната, никога нѣма да се смущава отъ онѣзи дни, въ които тази воля, това довѣрие се манифестиратъ по начертания отъ закона редъ. Тѣзи дни сѣ изборитѣ, този редъ е гласопадаването на избирателитѣ. Който иска да познае нравствената сила на едно правителство, той трѣбва да слѣди и наблюдава дѣйствията му прѣди и прѣзъ врѣмето на изборитѣ. Правителство, което е пазило правата и интереситѣ на гражданѣтъ, което не съзаклятнически противъ свободата на тѣзи послѣднитѣ, — такова едно правителство спокойно очаква изборитѣ съ сладкото съзнание, че е изпълнило свято длъжностъта си къмъ народа. То очаква изборитѣ съ онова спокойствие, съ което прилѣжния и способенъ ученикъ очаква дѣния на екзамена. Не тъй постъпва онова правителство, чиито дѣла сѣ нечестиви. Не тъй постъпватъ онѣзи министри, които не могатъ и не сѣ способни да управляватъ безъ да правятъ беззакония. Не тъй постъпва шефа на „народната“, г. Стоиловъ. На 11 Септемврий 1894 год. той *изгаси свѣщитѣ* въ Бѣла Слатина. Какво направи той слѣдъ това, при допльнителнитѣ избори?

Угаси свѣщитѣ ли? Не. Свѣщитѣ на законността и правдата бѣха вече отдавна угасени! Думата бѣше дадена на коменданти и окръжни управители. И тѣ си изпълниха по белгийски ролята. Тогава видѣхмѣ артилерия въ Бѣла-Слатина и кавалерия въ Ломъ, видѣхмѣ ги какъ фабрикуватъ общественното мнѣние и извличатъ изъ урнитѣ незаконородени депутати.

И зашо бѣ всичко това?

Гдѣ оставатъ хубавитѣ думи „свобода и законност“. Едно правителство, което желае закрѣпването на конституционнитѣ начала, не трѣбва да се плаши отъ това, че щѣли да се избератъ оппози-

ционни депутати. Конституционен режим без опозиция е немислим.

Но ний никога не сме вървали въ искренността на днешните министри, никога не сме допускали, че те желаят затвърдяването на конституционните начала у насъ. Консерваторите и техните съюзници по отрицателни добродетели — Англия, Франция — един път се помъчиха да компрометират конституционния режим у насъ съ свещоце и пълномощия. Сега те гонят сжщата цел, но по друг начинъ. Те се плашат от свободната воля на народа. От стражарина до министра — всичко е по агитация и, съ рискъ на живота, **защитава** бѣдния народъ отъ насилията — на кого? — въроятно, на опозицията. Въ официозните телеграми отъ София, Европа трябва да чете разни небивалици за **свободата** на изборите у насъ, а каква ще бѣде въ сжщность тѣзи свобода?

„Угасете свѣщитѣ!“

Ако нѣкой се обади — той ще бѣде сжденъ. Ако нѣкой се оплаче, колоните на „Миръ“ се готови за прокурорите да опровергаватъ.

О, епоха кърмачко! Какви политически дѣйци отгледатъ ти у насъ.

Завиждай ни, Белгио!“

ВЪНКАШНА ХРОНИКА.

Работите въ Турция.

Казахме въ последния брой на нашия вѣстникъ, че Англия, за да отвлече вниманието на Турция и да осуети всички демонстративни дѣйствия, каквито тя се бѣ рѣшила да предприеме задружно съ Русия и Франция, по несправдливостта на Египетъ, създаде Арменския Въпросъ, който въпросъ тя тѣй искусно съумѣ да раздуха, щото той заплашваше да обземе въ пламъците си цѣлия европейски свѣтъ.

Съ създаването на този въпросъ, Англия бѣше увѣрена, че ще намѣри своите съперници Русия и Франция готови на спогодба да раздѣлятъ Турската империя, отъ която разумѣва се, да дадатъ най добрата частъ на Англия като я оставятъ, въ сжщо време, и въ топлото ѣгипетско — Египетъ.

Наедно съ запалването на Арменския Въпросъ, Англия се опита да въвлече всички европейски държави, съ въоръжени сили да се намѣсжатъ въ работите на Турция, но не успѣ, защото имаше нѣкои отъ тѣзи държави, които бѣха по-далновидни, отъ Англия, въ възможните заплащания, които можѣха да се породятъ отъ подобна намѣса.

Първа отъ тѣзи държави бѣше Русия, която даде да се разбере, че всѣка въоръжена намѣса, всѣко окупиране съ войски Цариградъ ще направи да изникнатъ мѣждународни крамоли, отъ които ще се роди, неминуемо, една европейска война, послѣдствията на която никой не би могълъ да прѣдвиди. Русия прѣдложи да се изработятъ единъ видъ прѣобразованія които да турятъ рѣдъ на

работите въ Турция, да гарантиратъ живота и подобрятъ положението на всички турски поданици, и които прѣобразованія, чрезъ силата на днешното правителство, което е съсредоточено въ лицето на Султана, да се приложатъ на дѣло въ всички части на Турската империя, като, въ сжщо време, взематъ на себе си задѣжние, европейските държави, да помогнатъ на правителството да надвие на всички мѣстности, съ които би му попрѣчилъ фанатизмътъ на Мохамеданските поданици.

Както се вижда, прѣдложенията на Русия сж биле приети отъ кабинетите на европейските сили, а именно отъ Франция, Австрия, Германия и Италия. Останала е да се колебае само една Англия, която не може да дойде още на себе си отъ злобата която я терзае, за гдѣто не произведе никакъвъ ефектъ ударътъ ѣ върху Турция, но има се надѣжда, че и тя скоро ще прилѣгне къмъ рѣшенето на европейския концертъ. Даже се върва, че и Лордъ Салисбери, който бѣше наклоненъ да отстъпи на публичното мнѣние въ Англия, за да упражни натискъ съ въоръжена сила върху Турция, вече се е съгласилъ съ другите европейски сили отъ Тройствения Сюзъ, да прѣдставятъ на Франция и Русия грижата да намѣратъ едно изгодно разрѣшение на турската криза.

Насъ съвѣмъ не би ни изненадало, ако въ едно недалечно бъдеще, би видѣли за министър на финансите, въ турската империя, единъ Англичанинъ, за воененъ министър единъ Русиянъ, а за министър на Вътрѣшните дѣла — единъ Французинъ, защото знаемъ, че нашите бивши господари, не се отличаватъ нито съ знание нито съ енергия за да оправятъ забързаните работи на своето отечество.

ВЪТРЕШНА ХРОНИКА.

Както съобщаватъ столичните вѣстници, почти всички министри и голѣмци въ София си били дали кандидатурите въ по двѣ околии, а нѣкои отъ тѣхъ, като г. Д. К. Поповъ, познатия редакторъ на в. „Миръ“, отишълъ чакъ въ Куртъ-Бунаръ! Тамъ този своего рода патриотъ, си поставилъ кандидатурата! Той ще прѣдставлява въ бѣднѣщето Народ. Събрание „Делиормана“. Ние сърадваме делиорманчане съ хубавия изборъ. . . .

Научаваме се, че Финансовото Министерство се разпорѣдило да се отпусне часъ по-скоро на селските общини, принадлежащата имъ са частъ отъ прихода на „октроа-то“. Читателите навѣрно ще се съитятъ, защо става това, именно въ прѣдвечерното на изборите. . . .

Споредъ едно частно извѣстие изъ София, г. Стойловъ се билъ отказалъ по настоящемъ отъ първата си сѣда да излѣзе изъ провинцията и да раздаде малко умъ и разумъ на българските избиратели; а двѣте велики политически ръчи, съ които той намѣрваше да сюрпризира своите слушатели, оставилъ да произнесе въ прѣдстоящата сесия на камарата. По-добъръ късно, отъ колкото никогата. . . .

Пишатъ ни изъ Разградъ, че тамъшните малцина консерватори се присѣдинили къмъ опозицията и рѣшили да гласоподаватъ за кандидатурата на г. П. Каравелова. Разградчане, които винаги сж показвали своя патриотизъмъ, когато народните права сж бивали застрашавани

и да послужи като мостъ за въскръсването на партията, и политиката ѣ, противъ която се бори по думите на докладътъ, „Цѣлий Български народъ въ лицето на всичките неови синове“, съ видното исклучение, разумѣва се, на Стойлова, Начевича, Величкова, Маджарова, Тодорова и други тѣхни съименници. Толкозъ повече ний не можемъ да влизаме въ компромисъ съ тия хора, защото съ поведенето което и до сега държатъ те не сж дали никакво доказателство, и ний не можемъ да имаме никаква нравствена гаранция, че те не се домогватъ да се възправятъ и да додѣтъ на властъ за да повторятъ утрѣ онова, което до вчера сж вършили.

Като разяснихме, до колкото ни е по силата и разбирането, неизказаните въ Докладътъ истински мотиви за разпускането на Камарата; като обърнатъ внимание върху неконституционността на това разпускане; като изтъкувахме причините по които се съгласихме да се направи колективна постѣпка прѣдъ Короната за свободни избори, но не се съгласихме да се уловимъ рѣка за рѣка съ ония на които режимътъ е билъ една върволица отъ грозни прѣстѣпления и нагли произволи; намъ не остава освѣнъ да кажемъ нѣколко думи и прѣко върху прѣдстоящите избори. Тия избори несъмнено ще иматъ голѣмо значение, понеже отъ тѣхъ ще зависи дали най послѣ Княжеството ще влѣзе напълно въ нормаленъ рѣдъ, дали у насъ ще се възстанови царството на законите и свободата, или и за напредъ отечеството ни ще продължава да крѣхне и гине, нравствено и материално, подъ влиянието на началата и идеите на хората отъ бившия режимъ

вани, ще извършатъ едно за уважение достойно дѣло, ако избератъ за свой Народенъ Прѣдставител пакъ г. Каравелова, който сѣмло и енергично ще знае да ги прѣдставлява въ Народ. Събрание.

На 9 того Русенския Окр. Сждъ, спорѣдъ както се научаваме, осѣдилъ г. Коста Павлова на тригодишенъ затворъ и да брой на хазната около 17,000 лева, които билъ злоупотѣбилъ, когато билъ чиновникъ на желѣзницата въ Руссе.

По причина на мъгливото и непостоянно време, па-раходите по Дунава плкуватъ безъ тарифа, не пристигатъ на време и пътниците сж принудени да чакатъ по цѣль денъ и нощ на скелата.

Завчера пристигна отъ Видинъ г. П. Каравеловъ и, слѣдъ като прѣстои едно денонощие въ града ни, замина за Разградъ, гдѣто сѣмта да прѣзара изборния день 17 Ноември.

В. „Миръ“ твърди, че въ България по-патриотическо правителство отъ настоящето не е имало! Ние мислимъ, че и самите платени редактори на „Миръ“ не върватъ въ това, което пишатъ. Каква е популярността на настоящите управници и до колко се зачита тѣхния мнѣние патриотизъмъ, за мѣрило могатъ да послужатъ вѣстниците, които прѣдставляватъ общественото мнѣние у насъ. Колко вѣстници има настоящето правителство? Единъ, ама само единъ — в. „Миръ“, и той се издава на държавна сѣтка, ако, разбира се, не сѣмтаме „Прогресъ“, който има претенциите да минава за независимъ органъ на . . . г. Говедарова. А колко сж опозиционните вѣстници? Прѣдоставяме на в. „Миръ“ да ги изброи, ако може.

Сжщия вѣстникъ въ едно антрефиле, (бр. 8) като говори за посрѣщането, което се направи г. Каравелову, отъ страна на приятелите му въ гр. Руссе, казва, че ужъ главния редакторъ на нашия вѣстникъ, г. Бѣлиновъ, се билъ заклѣлъ прѣдъ всички, че ще прѣсне всичкото състояние, което билъ наслѣдилъ отъ теста си, за да повдигне прѣстижа на г. Каравелова! Сѣмтаме за длъжностъ да извѣстимъ почитените приятели около „Миръ“, че въ „клѣтвата“ си г. Бѣлиновъ обѣща да прѣсне по сжщата работа и всичкото състояние, що има да наслѣди отъ майка си, която била тѣй сжщо много богата (?). Но понеже клѣтвата на г. Бѣлинова бѣ дадена **безъ попъ** и, като такава, не хвана мѣсто, то г. Каравеловите приятели въ Руссе рѣшиха да повикатъ отъ София г. Д. К. Попова, въ при-сѣствието на когото г. Бѣлиновъ да повтори своята „клѣтва“ по всичките форми и обряди на правослазната вѣра. Ний мислимъ, въпрочемъ, че всичко това не ще помогне никакъ да се повдигне г. Каравеловъ, защото, каквото състояние и да е наслѣдилъ и да има да наслѣди г. Бѣлиновъ, то все ще е по-малко отъ безусловните фондове, съ които располагатъ редакторите на „Миръ“, и които всѣкога ще могатъ да съсиятъ и уничтожатъ г. Каравелова.

Що се касае до обѣщанието на г. Каравелова да направи г. Бѣлинова министър на войната, то сѣмтаме да увѣримъ писачите на в. „Миръ“, че за замѣстникъ на г. полковника Петрова, г. Каравеловъ отдавна е натъмилъ г. Д. В. Хранова, другия, освѣнъ г. Д. К. Попова, редакторъ на в. „Миръ“. Ама г. Храновъ не е воененъ, ще кажатъ нѣкои. Нѣма нищо. И г. Фрейсине не бѣше воен-

и тѣхните бивши съдѣйци и съучастници, вчера другари на Стамболова, днесъ водители на нѣкаква партия за присмѣхъ нарѣчена **народна**! Прѣдъ видъ на това нашата партия не може освѣнъ горѣщо да прѣпоръчи на всички съименници, приятели, както и на всички граждани въобще, да зематъ най живо и най дѣятелно участие въ изборите на 17 Ноември. Като искаваме това желание, ний не е да не съзнаваме всичкитѣ мѣстности и прѣпятствия които избирателите ще срѣщатъ отъ страна на едно Правителство, главата на което е билъ Министъръ на Правосъдното въ Кабинетътъ на Стамболова, и това именно когато се извършиха най голѣмите насилия по изборите, койго отъ друга страна самъ е изобретателъ на особена една система свободни избори при угасени свѣщи. Ний канимъ избирателите да изпълнятъ съ ревностъ своягъ дългъ на 17 Ноември да се явятъ тихо и мирно, но енергически прѣдъ урните, като строго наблюдаватъ дѣйствиата на администрацията и бюрото. Те сж длъжни доблестно да отстоятъ правото си, свободно да си избератъ когото щѣтъ за прѣдставител и да дадатъ всичката опора на която сж способни противъ натискътъ и давлението на правителството и органите му. И нека не отстъпватъ освѣнъ прѣдъ явното физическо насилие на полицейските и военни власти, тия любими иразители на народната воля въ бившия режимъ, но не безъ да протестиратъ единодушно противъ тоя произволъ на произволите, както противъ всѣко нарушение на избирателния законъ и на тѣхните права гарантирани въ конституцията. Противъ грубото насилие те сж длъжни да възправятъ нрав-

ПОДЛИСТНИКЪ

Продължение отъ брой 7.

Обаче, Централното Бюро не счете за нужно да отиде по нататъкъ въ други колективни дѣйствия, толкозъ повече, защото се касае да се влѣзе въ споразумѣние и да се дѣйствува задружно съ хора, които цѣли осемъ години нарѣдъ сж терзали страната, прахосвали срѣдствата ѣ и тѣпкали правата и свободата на гражданите ѣ. За нашата партия, която въ тая мрачна епоха се е борила съ голѣла жертви, съ рискъ на живота противъ ужасния режимъ на тия хора, — не за личните си интереси, а за сжщните интереси на стечеството — е нравствено невъзможно да помогне за рехабилитирането на тия хора, както и на партията имъ, които погизиха всичко благородно, оскверниха всичко свѣто и които нанесоха такива тѣжки и неизлѣчими рани на България. Съ тая грижа сж се нагърбили други за насъ, на нѣкои отъ които най-малко се падаше; тая грижа има и настоящето Правителство, което, отъ една страна, чрѣзъ органите си, вика противъ прѣдставителите на минжлий режимъ, а отъ друга страна дѣйствува по провинцията съ тѣхъ, като употребява едни за оръдие въ изборите, като държи или назначава на служба други, даже такива които сж се подвизвали да истезаватъ мирни и невинни български граждани по участъците. Нашата партия има по благодарни цѣли прѣдъ видъ, нежели да помогне

неен, но това не му попречи да бжде две години министър на войната в Франция

Завчера г. Т. Теодоров, министър на правосъдието, свика в салона на хотел „Исла-хане“ едно събрание от членовете на „народната“, за да имъ обяви причините за разтурянето на камарата и да имъ **наложи** одобрението от правителството кандидати за бждщи народни представители. На любезната покана на г. Теодорова отговориха цѣли 500 (безъ послѣдната нула) души „народници“, които съ твърдѣ понятиенъ трепетъ очакваха да чуятъ рѣчта на г. министра, та да знаятъ поне какво да отговарятъ на опозицията, когато нейните вѣстници и членове имъ се подсмиватъ и ги нападатъ. Излѣзе, обаче, че г. Теодоровъ не оправда надждитѣ на своитѣ русенски единомисленници, защото, вмѣсто да имъ каже всичко, що тѣ справедливо очакваха, той се ограничи съ нѣколко „обща мѣста“ върху своя и на коллегитѣ си патриотизмъ и заслуги, и се обѣща да се повърне по-подробно по работата сутрѣ, въ Петък, въ друго едно събрание, което полицията щѣла да свика въ цирка.

Като оставаме да се позанимаемъ съ рѣчитѣ на г. Теодорова въ слѣдующия брой на вѣстника си, когато ще сме чули вече и втората, считаме за длъжностъ да кажемъ тукъ, че мѣжду другитѣ комплименти, които г. министъръ направи на нашия градъ, бѣше и този, какво Русе билъ „най-подходящия интеллигентенъ и благонадѣжденъ центъръ за неговата агитационно-организаторска дѣятелностъ“. Гражданиетѣ се събѣратъ, че този комплиментъ е много по-малкъ отъ минало-годишния на г. Стоилова, който нарече нашия градъ „сърцето и разума на българския народъ“, но това е все комплиментъ, за който ние, по правилото „noblesse oblige“, нѣма освѣнъ да благодаримъ.

При всичко, че г. Теодоровъ искаше да бжде кратъкъ, той не пропусна случая да насочи хубавѣ всичкитѣ шефове на опозицията, да похвали прѣкалено своя шефъ, г. Стоилова, и своитѣ бждщи колеги по депутатството, г. г. Н. Беневъ и . . . Илия Трифоновъ и да се помъжи да **наложи** двоичната послѣдния, заедно съ себѣ-си за русенски народни представители въ IX-то обикновено народно събрание.

Г. Теодоровъ призна, мѣжду другото, и факта, че правителството *още нищо не е извършило*, но обѣща, че ако то остане на властъ още за *дѣло време*, то ще извърши цѣлъ рѣдъ политически, економически и финансови „чудесия“, каквито никое друго правителство не може да направи.

Охотно вѣрваме.

Миналия Петък, на Архангеловъ-денъ, прѣдседателитѣ на опозиционитѣ фракции въ града ни, свикаха едно събрание отъ своитѣ съисменници въ цирка, на което се бѣ стѣкло множество граждани, прѣставляюща всичкитѣ классове на обществото. Говориха: г. г. Д-ръ П. Спайковъ, Д-ръ В. Дочевъ, Иванъ Бѣлиновъ, К. Панайотовъ и М. Кжеоглъдъ. Събранието посрѣщаше съ живи ржкоплѣскания рѣчитѣ на ораторитѣ и на края рѣши да избере единъ общъ изпълнителенъ комитетъ, който да опредѣли опозиционитѣ кандидатури за прѣдстоящитѣ избори и да организира борбата, що има да се води на 17-й того.

Пишатъ ни отъ Елена, че миналата недѣля тамошнитѣ граждани сж биле свикани на събрание да чуятъ рѣчитѣ, що сж имали да произнесатъ по прѣдстоящитѣ из-

ственната сила черпена отъ правата, гарантирани въ законитѣ за тѣхъ и нека бждатъ увѣрени, че тая нравственна сила, която събори тиранията на единъ Стамбуловъ, не ще закъснѣе да се исправи единъ денъ да смѣте и сгромоли и Стоиловата властъ, поради злоупотрѣблениата, които върши съ нея.

И тъй, като прѣпоръчвами да се земе живо участие въ изборитѣ, струва ни се, че сме длъжни да прѣдствимъ, горѣ долѣ, и каква трѣбва да бжде програмата на ония лица които ще излѣзатъ да искатъ гласовѣ на избирателитѣ, съ какви опредѣлени идеи избранитѣ трѣбва да влѣзжтъ въ оградата на Събранието и къмъ какви прѣки практически резултати ще трѣбва да се домогватъ за да дѣдатъ на помощъ на окаяното положение на държавата, въ което съюзътъ на консерваторитѣ съ частъ отъ либералната партия, която напустна истинското знаме на свободата и законността, докараха страната въ толкова годишно задружно тѣхно управление на Княжеството. Илишно е, на е и невъзможно, въ тѣснитѣ граници на едно окръжно, да се вцуснемъ въ подробности въ това отношение. По програмата изобщо на демократическата партия, говорили сме, разяснявали сме я и другъ пѣтъ, въ други случаи, и ще ни се прѣдставятъ нови за да се поврѣщамъ върху нея; обаче, като прѣка практическа программа за кандидатитѣ на новото Събрание ний прѣдлагами слѣдующитѣ общи точки, които бждщитѣ прѣдставители трѣбва да полжжтъ въ дѣйстви

1. Да не се допустне вотиранието на никакви измѣнения на Конституцията.

2. Да се поддръжи Правителство, което ще у-

бори не правителственнитѣ кандидати за народни прѣдставители: г. г. Ю. П. Теодоровъ и Ив. Бѣлинъ, въ отговоръ на рѣчта, която четири дена прѣди това билъ казалъ тамъ г. Т. Теодоровъ, за да **наложи** своята кандидатура и тѣзи на Петка Горбанова. Събранието е било отворено отъ г. Ю. П. Теодорова, който въ една кратка но прочутованна рѣчъ обяснилъ, че, макаръ правителството и да му е прѣдлагало услугитѣ си да го **избере** за депутатинъ, ако се отцѣли отъ г. Бѣлинова той, твърдо рѣшенъ да се избере отъ населението, а не отъ властта, отказалъ да направи каквато и да е отстъпка въ това отношение. Г. Ю. Теодоровъ заявилъ категорично, че той, или ще се избере отъ населението заедно съ г. Бѣлинова, или по никакъвъ начинъ не си туря кандидатурата като правителственъ кандидатъ. По мнѣнието на г. Ю. Теодоровъ, правителственитѣ кандидатури сж най-големия абсурдъ въ една конституционна държава, и той, при всичко, че симпатитѣ му въ много отношения сж за сегашното правителство, безусловно се отказва да влѣзе въ каквато и да е правителствена листа. Слѣдъ това говорилъ г. Ив. Бѣлиновъ, рѣчта на когото траяла единъ часъ и половина. Той се помъжилъ да разбие по всичката линия познатитѣ на русенци отъ завчерашното събрание твърдения на г. Теодорова за прѣлѣститѣ на „белгийското“ управление, и, до колкото можалъ да узнае нашия дописникъ, успѣлъ да убѣди Еленскитѣ граждани въ несъстоятелността на правителственната вжтрѣшна, вънкашна и финансова политика. Г. Бѣлиновъ на края изложилъ подробно и своята политическа программа. Не правителственитѣ кандидати биле посрѣщани съ шумни ржкоплѣскания отъ страна на съгражданитѣ си и усѣха имъ между послѣднитѣ билъ осигурелъ. Дописника обрѣща вниманието ни и върху слѣдното обстоятелство: Тогазъ когато г. Теодоръ Теодоровъ е събиралъ хората отъ града и околната състражари и събралъ всичко около 120 души, г. г. Юрданъ Теодоровъ и Ив. Бѣлиновъ, бозъ всекаква полицейски помощъ, сж събрали на своето събрание повече отъ 200 души и то исклучително граждани.

Вчера изъ града ни се распрѣсна слухъ, че ужъ въ градеца Нецера (Южна България) станало нѣкакво стѣлкновение между населението и властитѣ и че имало даже кръвополитие! До колко е вѣренъ този слухъ и какъ е станала работата, нѣмае още никакви положителни свѣдѣния.

Спорѣдъ както извѣстиятъ изъ София, Н. Ц. В. Княза благоизволилъ да замине за нѣколко дни задъ граница.

ИЗЪ ВѢСТНИЦИТѢ И СПИСАНИЯТА

Поддадената вече, и спорѣдъ в. Neue Freie Presse, даже приета оставка на г. Полковникъ Петрова, естествено наводжа на мисль за ролята, която прѣдстои на войската да играе въ прѣдстоящитѣ законодателни избори. Тогазъ, когато едни отъ българскитѣ вѣстници поддръжатъ, че г. Стоиловъ ще употреби войската противъ българскитѣ избиратели, за да си спечели едно послушно мнозинство въ

правява строго по законитѣ на страната, а не по „вжтрѣшното убѣждение“ на Министритѣ, или съ „моралното влияние“ на полицията.

3. Да се изработи законъ който да обезпечава пълната свобода на изборитѣ, да се избѣгнжтъ излишнитѣ стѣлкновения, тъй щото да се тури веднѣжъ за винаги край на тая печална комедия която се разыгрива съ народътъ при всичкитѣ избори, станжли отъ 1887 година насамъ и която е грозна подправка съ най-священното право на българскитѣ граждани.

4. Да се прокара законъ, който да огражда и обезпечава българскитѣ граждани отъ производитѣ, както и отъ пагубитѣ нанасяни тѣмъ отъ противозаконнитѣ дѣйствия на административнитѣ, полицейски и други власти.

5. Да се оздрави и огради независимостта на нашитѣ сѣдилища за да можжтъ да намиратъ гражданитѣ по-големъ гаранция срѣщу намѣсата на административнитѣ власти и по-големъ безпристрастие по дѣла отъ политически характеръ.

6. Да се опрѣдѣли по точно и по строго въ законитѣ правото за помилване и начинътъ за добиването му, за да се избѣгне общественния скандалъ, туй право да става предметъ на позорна търговия отъ страна на разни ходатаи, било прѣдставители или други заинтересувани страни, посрѣдствомъ приятелитѣ си министри, — търговия въ сжщностъ за свободенъ пропускъ въ обществото крадцитѣ, убийцитѣ, фалшификаторитѣ, истезателитѣ и злоупотрѣбителитѣ на държавната хазна.

7. Да се поставятъ срѣднитѣ учебни заведения

бжджщата камара, други — мислятъ, че началницитѣ на войската ще останатъ на висотата на положението си и не ще си позволятъ да повторятъ Бѣлослатинскитѣ избори.

Къмъ числото на послѣднитѣ принадлежи и в „Народни Права“, който подъ заглавие: „Защо се крие оставката на Рачо Петровъ?“ завършва уводната статия, въ броя си отъ 10 Ноемврий, съ слѣдующитѣ думи:

„Нека на 17 Ноемврий българския избирателъ смѣло съ бюлетина въ ржка изрази волята си, и да я наложи на тогава, който не иска да я зачита. Нека се не бои отъ сила! Народътъ самъ е една сила. Нека не трепери отъ заплашванията на Стоилова и на неговитѣ полицейски служители, че войската е въ ржцѣтъ му! — Войската не е въ ржцѣтъ му! Войската нѣма да ознаменува едни избори съ насилие, защото тя не иска да се трупа съ грѣхове, когато може да се мине безъ тѣхъ! защото сме твърдо убѣдени, че вождѣтъ на тая войска нѣма да позволи да се опиянява оржжето ѣ съ народна кръвъ, освѣтъ ако нѣкои военни сами злоупотрѣбятъ съ положението си.“

В. „Знаме“, като обсжда сжщия въпросъ, се изразява по слѣдующий начинъ:

Ние обаче се ласкаемъ да вѣрваме, че служителитѣ на армията, които би били делегирани по изборитѣ, или призовани отъ бюрата и полицията за възстановение редътъ и тишината, ще да се проникнатъ отъ съзнанието на своята истинска миссия и на своя дългъ къмъ отечеството, както и отъ разумното разбиране своитѣ обязанности, за да не бждатъ орждия въ ржцѣтъ на администрацията, или на когото и да било друго, а се отнесатъ критически — разсѣдливо къмъ даденитѣ имъ отъ когото и да било заповѣди, прѣди да употребятъ въ дѣло повѣренна та имъ сила. Тѣ нѣма и не трѣбва да забравятъ, че отиватъ не да воюватъ срѣщу избирателитѣ, не да потжкватъ нѣкакво възстание, а да съдѣйствуватъ за запазване редътъ при упражнението отъ страна на избирателитѣ своето законно и священо право, като прѣмахнатъ нарушителитѣ, които и какви и да били, ако ще би да е и самата полиция и съ това да дадатъ възможностъ на населението да упражни свободно и безъ натискъ и насилие избирателното си право. Тѣ, слѣдователно, не ще забравятъ, че отъ когото и въ каквато форма и да получатъ заповѣди, нѣма да ги изпълнятъ щомъ сж явно незаконни по съдържание, щомъ изпълнението имъ ще бжде прѣстѣпление. Илишно е, мислимъ, да напомнимъ, че щиковѣтъ и крушумитѣ не сж дадени за служение съ тѣхъ срѣщу мирнитѣ граждани, а сж прѣдзначени за по-високи и благородни цѣли, при други обстоятелства и въ други врѣмена, за когато слѣдва да се пазятъ неопитни заедно съ честта на армията.

Като зема поводъ отъ неотдавнашната годишнина на българскитѣ побѣди върху Сърбитѣ на 7 Ноемвр. 1885 год., вѣст. „Свѣтлина“, въ една горѣща и прочутованна статия, съ вѣсторгъ описва важността и значението на знаменития Сливнишки денъ и свършва хубавитѣ си разсѣждения съ слѣднитѣ думи:

на по рационална почва и да се туржтъ въ положение да даватъ по солидно образование и по широко възпитание. Програмитѣ на тия заведения, както и на основнитѣ училища, да се прѣгледатъ изъ дѣно за да се премахне излишната прѣтрупаност на прѣдметитѣ и материалътъ за изучаване. Трѣбва съ голѣмо съжаление да се забѣлѣжи, че ако и числото на ученицитѣ да се постоянно увеличава въ нашитѣ училища, успѣхътъ въ тѣхъ отъ година на година регресираща вмѣсто да прогресираща, — основнитѣ училища пращатъ по непригответни и незрѣли ученици въ гимназитѣ, а послѣднитѣ пушатъ ученици по безграмотни и по неразвити. Положението тоже на учителитѣ трѣбва да се обезпечи, за да бжде по самостоятелно, и да не зависи исклучително отъ личното благоволение на централната властъ. Трѣбва да се спржтъ производнитѣ повишения и степенувания на учителитѣ, за да се положи край на голѣмитѣ несправедливости вършени по благоприетствие. Вмѣсто да се харчатъ голѣми сумми за по-специални училища, за които нѣма още почва у насъ, и ползата отъ които е сумнителна, да се обърне внимание и да се употребжтъ срѣдства за да се направжтъ сжществуящитѣ гимназии да отговарятъ въ всеко отношение напълно на назначението си. Нѣма по-настоящемъ ни едно здание за гимназия, въ което ученицитѣ да се помѣщаватъ охолно и съ всичкитѣ удобства изисквани отъ науката и хигиената. Въ повечето отъ тѣхъ ученицитѣ сж набѣхтани като стадо овцѣ съ всичкитѣ врѣдни влияния на таквозъ едно прѣтрупване

Слѣдва.

И защо побѣди Българина? Защото на своя страна той имаше правото и съзнанието на дългътъ къмъ отечеството; защото въ тоя славенъ день грозната опасностъ показа на народа ни, че неговото спасение лѣжи въ патриотизмътъ на неговитѣ синове, а не въ раздѣритѣ, въ враждитѣ, въ партизанствата за лични выгоди и властолюбие, които разеждатъ днесъ страната ни и разлагатъ народа ни.

Заемаме отъ в. „Миръ“ слѣдующето любопитно за руссенци антрефиле:

Едно събрание отъ първитѣ руссенски граждани опълномощило четворица души избѣжду събравшитѣ се, да поискатъ телеграфически съгласието на Министра на Вжтрѣшнитѣ Работи, г. Беневъ, за полагане въ Руссе кандидатурата му за народенъ прѣдставителъ въ прѣдстоящитѣ законодателни избори. Г. Беневъ поблагодарилъ на руссенскитѣ граждани за честта, която му правятъ, и приелъ любезното имъ прѣдложение.

Ние живѣемъ въ Руссе и за никакво събрание „отъ първитѣ руссенски граждани“ до завчера не сме чували. Интересно е да се знае, ако работата е тъй, както я прѣдава в. „Миръ“, защо г. Теодоровъ оня день употребилъ толкова усилия да *наложи* на руссенци кандидатурата на г. Беневъ. Едно отъ двѣтѣ: или г. Беневъ е билъ поканенъ да се съгласи да стане Руссенски Народенъ Прѣдставителъ, прѣди да го *наложи* г. Теодоровъ, и тогава послѣдния нѣмаше защо тъй настоятелно да хвали г. Беневъ, или пъкъ г. Беневъ не е билъ каненъ отъ никого да *се съгласи*, и въ такъвъ случай антрефилето на в. „Миръ“ е . . . единъ несполучливъ *уйдурмационъ*.

Въ 312 бр. на сжщия вѣстникъ, въ отдѣла му „изъ вѣстницитѣ“, намираме една „отповѣдь“ по адреса на нашия вѣстникъ, написана съ такъвъ порнарафически и достоенъ за неговитѣ редактори языкъ, съ такава *литературна* сила и *грамотно* краснорѣчие, щото ние се чувствуваме просто съсипани. Нѣкои отъ нашитѣ приятели сж на мнѣние даже, че послѣ тѣзи „отповѣдь“ вѣстника ни трѣбва да запре. Ний нече се съгласимъ, обаче, съ мнѣнието на тѣзи малодушни наши приятели и ще продължаваме да издаваме „Законность“, макаръ че, съсипани отъ в. „Миръ“, мислимъ да промѣнимъ политическитѣ си убѣждения, — нѣщо, което е толкова лѣсно да направимъ, колкото бѣ лѣсно за единъ отъ редакторитѣ на „Миръ“, отъ авторъ на извѣстенъ родъ *писма*, да стане най вѣрнопопдания български гражданинъ. Молимъ, прочее, г. г. писачитѣ на официозния ни събратъ да ни отговорятъ: каква заплата ще ни даватъ на мѣсецъ за да се прѣобразуваме въ „органъ на Народната Партия“ и да станемъ второ издание на в. „Миръ“ въ Руссе. Защото — нѣка това се не зловиди на „мировитѣ“ редактори — и ний искаме да ни се плаща, когато издаваме правителственъ вѣстникъ.

Тѣзи дни е подновилъ изданието си в. „Гласъ Македонски“. Отъ втория му брой заемаме слѣднитѣ свѣдѣния за дѣятелността на III Македонски конгресъ, който се е събралъ въ София на 3 того:

За прѣсѣдател на конгреса се избра г. Генералъ Николаевъ и за подпрѣсѣдател г. Христо Станишевъ, отъ които се ръководятъ засѣданията му. Между другата работа, конгреса взе рѣшение да се испратятъ поздравителни телеграми до г. г. Графъ Игнатиевъ, Гладстонъ и Д. Кошенъ, който на послѣдъкъ подигна гласътъ си въ полза на турекитѣ роби въ френската камара, и до г. г. министритѣ на външнитѣ дѣла въ Руссия, Франция и Англия, съ цѣлъ да се поиска тѣхното внимание къмъ участъта на Македония въ сегашно врѣме. Сжчеврѣменно се избра една тричленна коммисия отъ г. г. Иосифъ Ковачевъ, Ил. Шотовъ и Д. Рязовъ, която да отиде при г. Стоилова, като Министръ на Външнитѣ дѣла.

Работата си III Мак. конгресъ свършва днесъ или утрѣ.

Напослѣдъкъ в. „Миръ“ е отворилъ въ колонитѣ си нова „рубрика“, подъ насловъ „случаенъ отдѣлъ“. Въ този „отдѣлъ“ на първо мѣсто сръбцаме слѣдующето интересно и до нѣкадѣ даже неправдоподобно извѣстие:

Хубаво, червено като **кървъ** мастило, за писание писма до високопоставени хора, се продава много ефтино. Главенъ складъ — редакцията на в. „Миръ“. Поржчикитѣ се адресуватъ до Д. К. П.

БЪЛГАРСКА ТЪРГОВСКА БАНКА

ВЪ ГР. РУССЕ

БАЛАНСЪ

На 31 Октомврий 1896 година

АКТИВЪ

Наличностъ въ кассата	43496	38
Невнесенъ капиталъ	7503420	—
Портфейлъ	3351230	12
Вжтрѣшни корреспонденти	410029	59
Специални текущи смѣтки	1600918	40
Преводи и акредитиви	204110	90
Заеми срѣщу залогъ	203156	40
Депозити на хранение	874450	—
Общи разноси	59985	74
Движими и недвижими имоти	16190	40
Разни	38372	18

Всичко лева 14305360 11

ПАССИВЪ

Основенъ капиталъ	10000000	—
Запасенъ	3664	89
Текущи смѣтки лихвенни	1330455	86
Влогове лихвенни срочни и безср.	46939	31
Депозанти	874450	—
Чужди полици за инкассирование	66483	42
Лихви и комисиони	229410	44
Депозирани полици	1746090	09
Купони за исплащане	4093	80
Разни	3772	30

Всичко лева 14305360 11

Счетоводителъ: Т. АЛЕКСИЕВЪ.

Цензори:

Хр. Баларевъ
Ст. Намбуровъ
Н. Начевъ

СКОРО-ПЕЧАТНИЦА,

КНИЖЕНЪ МАГАЗИНЪ И КНИГОВЪЗНИЦА

на

ТОДОРЪ ПЕТРОВЪ, ВЪ ГР. РУССЕ

(Основани отъ 1887 год.)

Улица Полицейска, до Град. Общин. Управление.

Извѣстява се на г. г. търговцитѣ, книжаритѣ, правителствени и общински учрѣждения, както и на руссенската почитаема публика, че въ магазинътъ ми сж получени на ново голѣмо количество разни видове канцелярски стоки, като: *разни качества и формати книги за писание и печатание, разни мастила, хектографенъ клей, пера, поименителни книги, моливи, мастилници, шнурове, дрѣжки за пера, звънци, червенъ воскъ, линии, поименителни книги, копирни книги, платнени иликове, мошали за маси, книговъзнически платна, мокави и пр.* Поставятъ се и *цифритѣ на листоветъ на разни тефтери, срѣщу едно малко вознаграждение.*

Продажба съ най-умѣрени цѣни.

Печатницата и книговъзницата ми сж снабдени съ добри шрифтове букви и изработвамъ поржчикитѣ съ най голѣма бързина, чисто и точно.

На учрѣжденията, които се намиратъ внѣ отъ гр. Руссе поржчикитѣ имъ се приематъ и изпълняватъ, ако сж направени съ официално писмо.

За селско-общинскитѣ управления и училища, както винаги, така и тая година, сж приготвени всички нужни тѣмъ книжа, като: входящи, исходящи дневници, разсилни книги, приказни, протоколни, разни свидѣтелства и въобще всички други книжа.

Независимо, отъ горнето, въ магазинътъ ми се намиратъ за *продавъ* двѣ печатни машини: *едната цилиндрова, № 10, печата на формати 58/84 с./м., а другата, американка, форматъ 25/38 с./м. печата съ кракъ, — двѣ книговъзнически машини за рязане книжа и мукави, перфориръ машина, една за поставяние цифри на разни тефтери, шрифтове, книговъзнически и отъ голѣмъ изборъ печетарски букви, малко употребявани и съвършенно нови, разни орнаменти отъ цвѣтя, фигури за фактури и книжа, команси, релици, коичета и рамки за стѣгане формитѣ, разни мастала за печатъ: черне, синьо, зелено, коирно и пр.; клей за валнци, сжщо се намиратъ и цинкографни машини печатающы на 42/58 с./м. комилектирани, заедно съ мастилата и дѣскитѣ си, и коирни машини за коипране писма и пр.*

Съ почитание:

Т. ПЕТРОВЪ.